

Magasin fra Kirkens Bymisjon 1/2009

bymisjon

www.bymisjon.no

Luksus på Enga s. 9

En etisk og humanitær plikt

Menneskeverd og menneskerett er ikke et spørsmål om å ha de rette stempler i passet. Det er en etisk og humanitær plikt å hjelpe mennesker i nød, uansett hva som er årsaken til nøden.

Dette er prinsipper vi som nasjon gjerne flagger høyt i internasjonale sammenhenger. Og som vi har forpliktet oss på i en rekke internasjonale konvensjoner.

Vi i Kirkens Bymisjon mener disse prinsippene også må gjelde på hjemmebane.

Det finnes mange tusen mennesker her i landet som av en eller annen grunn ikke har gyldig oppholdstillatelse. Grunnene til at de er kommet i en slik situasjon er mange. Felles for dem er at de gjennomlever en konstant unntakstilstand.

Blant dem finnes barn, kvinner, unge og voksne menn som sliter med alvorlige helseplager. Det kan være plager knyttet til graviditet eller reproduktiv helse. Det kan være sår, skader eller symptomer på alvorlig sykdom som må oppdages og behandles før det er for sent. Det kan være smittsomme sykdommer som tuberkulose, HIV eller hepatitt. Det kan være psykiske plager som kan få alvorlige følger for enkeltmennesker og omgivelser om de ikke får behandling.

Vi vet at barn blir født og vokser opp i vårt land uten å få sine grunnleggende behov dekket. Kvinner uten gyldig oppholdstillatelse dukker opp på sykehusene, føder, og forsvinner. Hvordan går det med barna? Foreldrene er redde for å oppsøke myndighetene. Redde for å bli sendt ut. Hvordan kan vi nå fram til dem med hjelp?

Det er ikke godt for noe samfunn at en del av befolkningen lever i skjul, i frykt og med ubehandlede helseplager.

Vi i Kirkens Bymisjon kan ikke sitte stille og se på at medmennesker lider og går til grunne. Derfor vil vi sammen med andre humanitære organisasjoner opprette et eget helsetiltak for papirløse. Dette er ikke et spørsmål om innvandringspolitikk. Dette er et spørsmål om helse og omsorg. Om menneskeverd og menneskerett.

Sturla J. Stålseth
Sturla J. Stålseth
generalsekretær

BYMISJON

Informasjonsblad for Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

I redaksjonen:

Atle Briseid, (redaktør)
Margrethe Høydalsvik
Per Frogner (ansvarlig)

Layout:

Waalder design
v/Jorunn Waalder

Forsidefoto:

Atle Briseid

Hjemmeside:

www.bymisjon.no

E-post:

firmapost@skbo.no

Trykk:

Askim Grafiske Senter

Opplag:

27 500

IK-kontrollert
innsamlingskonto:
7011 05 18593

Helsestiltak for papirløse migranter:

Rett til helse – også for papirløse

Kirkens Bymisjon i Oslo planlegger å starte et helsetiltak for papirløse migranter. Det skjer etter mønster fra lignende virksomhet i flere europeiske land, og etter et prosjektarbeid som avdekker at det også er et stort udekket helsebehov blant papirløse i Norge.

Det skapte debatt da planene for et slikt senter ble kjent i slutten av januar. Flere politikere reagerte kritisk og hevdet at et helsetilbud til mennesker som bor i Norge uten oppholdstillatelse, vil kunne bidra til å forlenge det ulovlige oppholdet.

Avdelingsdirektør Johannes Heggland, som har det overordnede ansvaret for planene – og prosjektleder Solveig Holmedal Ottesen svarer på kritikken:

– Ved lignende tiltak i andre land finnes det ingen kjent dokumentasjon på at et åpent helsetilbud fører til at flere kommer til landet, eller forlenger et opphold, sier Holmedal Ottesen.

– Ingen kommer til Norge for å gå til lege, og svært få vil oppholde seg her i påvente av helsebehandling, sier Johannes Heggland.

– Men hvorfor et helsesenter for denne gruppa?

– Vår kartlegging viser at blant de tusenvis som oppholder seg her uten papirer, er det et stort udekket helsebehov. Mange er syke, uten at de får behandling, og det representerer et "hull" i norsk helsevesen.

– Mange tør ikke å oppsøke helsebehandling fordi de er redde for å bli arrestert, eller for at offentlig helsepersonell skal "sladre" på dem. Det fører til at mange heller ikke oppsøker hjelp med akutte lidelser, sier Heggland.

Sosial dugnad

– Hvordan skal et slikt helsesenter organiseres?

– Det må være diskret plassert i bybildet, for at pasientene skal våge å oppsøke det og for å ivareta trygghet og anonymitet. Vi vil rekruttere frivillige helsearbeidere, ledet av noen få fast ansatte.

Helsesenteret kan tilby konsultasjoner, enkel behandling, støttesamtaler, tester, vaksiner og medisiner. Vi tar også sikte på å etablere et nettverk av helsepersonell utenfor klinikken, som kan ta imot henvisninger av mer alvorlige tilfeller eller der det trengs oppfølging, sier prosjektleder Solveig Holmedal Ottesen.

Planene er å starte i et lite format med åpningstider en dag/kveld per uke, og deretter utvide etter behov og muligheter.

– Målet må være å bli overflødige på sikt, og at det offentlige helsevesen etter hvert skal dekke behovet også for denne gruppa. Men i første omgang ser vi fram til en sosial helsedugnad for mennesker som i dag har et svært dårlig helsetilbud.

I byens mylder finnes det flere tusen papirløse migranter – uten lovlig opphold i Norge. Kirkens Bymisjon planlegger et helsetilbud for disse. Prosjektleder Solveig Holmedal Ottesen og avdelingsdirektør Johannes Heggland har ansvar for forberedelsene.

Humanitær utfordring

Kirkens Bymisjon har i omtalen av helsesenteret understreket at det er et rent humanitært tiltak som planlegges. Dette er ikke et asyl- og innvandringspolitisk utspill.

– I Norge er vi ofte opptatt av mennesker som ikke får oppfylt sine grunnleggende rettigheter i andre land. Når vi nå på hjemmebane har mennesker som ikke får dekket sin grunnleggende rett til helse, blir vi utfordret til å møte dette med humanitære tiltak. Vi kan ikke la være å hjelpe syke mennesker som oppholder seg i vårt eget land, sier Johannes Heggland.

– I denne sammenhengen er Norge senere ute enn andre vesteuropeiske land, sier Solveig Holmedal Ottesen som har studert lignende tiltak i en rekke andre land. Mange land har erkjent at de papirløse finnes, og myndighetene aksepterer helsetiltak for papirløse, som drives av frivillige humanitære organisasjoner.

Ikke ulovlig med helsetiltak for papirløse

– Vi vurderer det ikke som ulovlig å opprette et helsetiltak for papirløse migranter. Alle har rett til helse, med eller uten papirer. Det har dekning både i internasjonale menneskerettigheter og i norsk lov, sier generalsekretær Sturla Stålsett.

Etter at Kirkens Bymisjons planer om å opprette et helsetilbud til papirløse migranter ble kjent, har flere kritikere hevdet at et slikt tilbud vil være i strid med norsk lov. Kirkens Bymisjons ledelse avviser dette, med henvisning til flere momenter:

- Lovtekster som forbyr bidrag til forlengelse av ulovlig opphold vil ikke gjelde et åpent helsetilbud. I europeisk sammenheng finnes det ingen kjent dokumentasjon på sammenheng mellom helsetilbud og forlenget opphold blant papirløse.
- Under arbeidet med den nye utlendingsloven i Stortinget har et tverspolitisk flertall uttalt at det skal være anledning for humanitære organisasjoner til å yte bistand til folk som er uten lovlig opphold.
- FNs barnekonvensjon, som er tatt inn i norsk lovverk, gir alle barn uansett status rett til skole og helsetjenester.
- Norske kommuner har plikt til å gi helsetjenester til alle som oppholder seg i kommunen.

I en kommentar til planene om et helsesenter skriver professor og faglærer i utlendingsrett Kristian Andenæs:

"Både norsk helselovgivning, for eksempel pasientrettighetsloven, og internasjonale menneskerettigheter gir mennesker i nød en ubetinget rett til helsehjelp."

– Vi ser på dette helsetilbudet som vår plikt – og deres rett, sier Sturla Stålsett. – Den retten får de ikke i stor nok grad. Så lenge folk som er her er syke, har de rett til hjelp – med eller uten papirer.

tekst og foto: Per Frogner

Nye veier med ekstra midler

Med støtte fra Stiftelsen Helse og rehabilitering, som hvert år deler ut overskuddet fra tippespillet Extra, kan Kirkens Bymisjon sette i gang nye prosjekter. Her er syv spennende prosjekter som starter eller pågår i 2009.

Å SKRIVE SITT EGET LIV

"Å få henge som en dråpe" er det poetiske navnet på skrivegruppene for eldre som skal holdes på to av Kirkens Bymisjons dagsentre.

– Å lære er like viktig hele livet, enten du er 20 eller 90, sier prosjektleder Eli Sol Vallersnes, som både er forfatter og fysioterapeut ved Sofienbergssenteret.

Hennes mål er å lære de eldre litterære teknikker slik at de kan formidle drømmer og fremtidstanker, eller opplevelser fra det livet de har levd. Skrivegruppene skal møtes en gang i uka fra midten av mars til september. I tillegg til selve undervisningen, skal prosjektet kartlegge effekten av kursene ved å måle endring i livskvalitet og helse.

Vallersnes tror det å skrive om fortiden kan ha en positiv betydning for dagsenterbrukerne, som er i en overgangsfase i livet.

– Dette er ikke først og fremst ment som terapi, men mange velger jo å skrive sitt eget liv. De er kommet i en periode der de er i ferd med å miste noe av selvstendigheten. Derfor er det viktig å styrke det som er ens eget, sier hun.

HJELPER VOKSNE SOM ER VIKTIGE FOR BARN

"Fuge" heter prosjektet som jobber med å skaffe frivillige støttespillere til mennesker i vanskelige livssituasjoner, slik at de igjen kan være trygge og stabile voksenpersoner i barns oppvekst. Navnet henspiller på materialet som holder flisene sammen på en badevegg.

Prosjektet er drevet av Kirkens Bymisjons senter for barn, unge og familier, FORUS. I praksis dreier arbeidet seg om å skaffe en å prate med, avlastning og hjelp til å passe barn, en "bestemor" i hjemmet, større nettverk for hele familien eller en trygg voksenperson for barna. Noen trenger hjelp i en akutt periode, mens andre ønsker hjelp én gang i uka over flere måneder.

– Vi er godt i gang og har nå seks "koblinger" som fungerer godt. Dessuten har vi fire nye koblinger på gang, sier prosjektleder Camilla Knudsdatter Lunde.

Alle nye frivillige går et forberedelseskurs på ca 20 timer før de kobles sammen med den som ønsker hjelp. Er koblingen positiv, lages en avtale som konkretiserer når og hvor de skal møtes, hva som ønskes å gjøre, samt tidspunkt og varighet på oppdraget. Underveis får partene oppfølging og veiledning. Når oppdraget er slutt, evalueres perioden.

– Alle trenger vi noen! Når livet er vanskelig, er det godt at noen vet det, at noen kan lytte og at noen bryr seg, sier Lunde.

FORSKER PÅ RUSAVHENGIGES PLESS I DET OFFENTLIGE ROM

Omtrent hver eneste sommer aksjonerer politi, politikere og handelsnæringen mot rusavhengige som oppholder seg i Oslo sentrum. Det er bakgrunnen for forskningsprosjektet "Lille store Oslo by".

– Jeg ønsker å undersøke hvilken posisjon rusmiddelbrukerne har i det offentlige rom, hvilken rolle de har som samfunnsaktører og medborgere, og hvilken betydning rusmiddelbrukernes plass i rommet har for deres livskvalitet, sier prosjektleder og doktorgradsstipendiat Ida Nafstad.

Prosjektet "Lille store Oslo by" skal forske på rusavhengiges plass i det offentlige rom.

Hun skal gjøre feltobservasjoner og intervju gatefolk om deres oppfatning av seg selv som samfunnsaktør. Prosjektet er et samarbeid mellom Universitetet og Kirkens Bymisjons kafé i Skippergata, Møtstedet.

– Dette er veldig nyttig for vårt arbeid. Vi uttaler oss ofte om rusavhengiges posisjon i samfunnet. Derfor er det verdifullt for oss at det blir gjort forskning på dette, sier daglig leder på Møtstedet, Kari Gran.

Gudmund Johnsen Wisløff hjelper bostedsløse kvinner til å få en varig bolig.

HJELPER BOSTEDSLØSE TIL VARIG BOLIG

Gjennom prosjektet "Nåløyet" har Gudmund Johnsen Wisløff fra Natthjemmet, Kirkens Bymisjons overnattingstilbud for kvinner i rus- og prostitusjons-miljøet, fått mulighet til å følge opp de bostedsløse kvinnene også på dagtid. Hans oppgave er å støtte dem i møte med offentlige kontorer og hjelpe-instanser. Målet er at de på sikt får skaffet seg en varig bolig.

– Vi ønsker å være med kvinnene slik de er, ikke slik de burde være. Vi moraliserer aldri. Det kan være 1000 grunner til at en kvinne ikke møter til en avtale, sier han.

Prosjektet ble startet opp med midler fra Stiftelsen Helse og Rehabilitering i 2007 og varer frem til 2009. Han tror tillit og selvrespekt bygges over tid.

– Kvinnene må få erfaringer på at ting går bra, slik at tør å begi seg ut på noe som er ukjent, sier han.

FAKTA

om Helse og Rehabilitering:

- Stiftelse med 26 medlemsorganisasjoner.
- Har konsesjon til å drive tv-spillet Extra.
- Deler ut penger til prosjekter som bedrer fysisk og psykisk helse.
- Delte ut 230 millioner kroner i 2008.
- 611 prosjekter i 111 ulike organisasjoner fikk støtte.
- Har siden starten i 1997 delt ut 2,3 mrd. kroner til forebygging, rehabilitering og forskning.

SKAL TELLE HVERT SKRITT

Prosjektet "Hvert skritt teller" har som mål å øke aktivitetsnivået blant demente gjennom å bruke skrittellere. Prosjektleder Bjørnar Andreassen ved Ammerudhjemmet bo- og kultursenter har kjøpt inn omkring 50 skrittellere som skal benyttes ved Kirkens Bymisjons sykehjem Sofienbergssenteret, Bekkelagshjemmet og Ammerudhjemmet.

– Helsedirektoratet anbefaler Norges befolkning å ha minst 30 minutter fysisk aktivitet i løpet av dagen. Vi tror demente vil ha en enda større helsegevinst av økt aktivitet, både fordi det begrenser utviklingen av sykdommen, høyner smerteterskelen, bedrer balansen og forebygger for eksempel lungebetennelse og forstoppelse, sier han.

Som en del av prosjektet skal ergoterapeutene og fysioterapeutene ved sykehjemmene engasjere de ansatte på sykehjemmene til å fokusere mer på fysisk aktivitet. Skrittellerne er først og fremst ment som en inspirasjonskilde, men skal også brukes til å måle aktivitetsnivået underveis i prosjektperioden fra mars til oktober.

– Dette er ikke noe forskningsprosjekt, men et ønske om å øke aktiviteten blant eldre som har demenssykdommer. Mange av de demente vil nok ikke ha direkte glede av skrittellerne, men vi tror de vil være til inspirasjon for personalet og pårørende, sier han.

STØTTER FORELDRE TIL BARNEVERNSBARN

På Heggeli barnehjem har prosjektet "Røtter" pågått siden august i fjor. Målet er å finne ut om man ved å støtte foreldre som har mistet samværsretten til sine barn, vil styrke barna som er under omsorg av Barnevernet.

– Det at foreldrene får en kanal til å snakke om sine problemer, gjøre at det blir lettere for dem å være gode samarbeidspartnere i neste omgang. De klarer å ha et annet fokus, og det blir lettere å snakke om barnas situasjon, sier daglig leder på Heggeli barnehjem, Heidi Brynhildsen.

Hun opplever at barna også synes det er positivt at de ansatte kjenner bedre til deres nettverk.

– De er stolte over at vi har kontakt med foreldrene eller besteforeldrene og har også fått større tillit til oss, sier hun.

Det er allerede et krav i Barnevernets paragrafer at foreldrene skal følges opp. De ansatte har derfor jobbet med denne problemstillingen i to år. Med støtten fra Stiftelsen Helse og Rehabilitering skal erfaringer og resultater beskrives i løpet av 2009.

ØNSKER AT FLERE SKAL BYGGE REDE

Myrsnipa er Kirkens Bymisjons tiltak for å skape møter mellom foreldre og barn som ikke har daglig samvær som følge av foreldrenes rusavhengighet, psykisk sykdom, skilsmisse eller fengselsopphold. I Myrsnipas utleiligheter i Oslo kan foreldrene tilbringe tid med barna i gode og trygge rammer. Gjennom prosjektet "Myrsnipareir" skal man nå kartlegge erfaringer og effekter av arbeidet, for senere å bringe ideen videre til andre.

– Vårt mål er å vise hvor flott og klassisk forebyggingsarbeid dette er, slik at flere kommuner i landet får lyst til å opprette tilsvarende tiltak, sier Kirsten Frigstad.

Myrsnipa-ideen er allerede i ferd med å spre seg: Kirkens Bymisjon har opprettet Myrsnipa i Trondheim, og Frelsesarmeen har startet et tilsvarende tiltak i Oslo. Men Frigstad ønsker å nå enda lenger.

– Vi har en visjon om at det skal bli lovpålagt for alle kommuner å tilrettelegge for samvær mellom barn og foreldre som har mistet samværsretten, sier hun.

tekst og foto: Atle Briseid

Børge spiller en innpåsletten mann på t-banen som Aidas rollefigur ikke klarer å bli kvitt.

Instruktør Eliann Stålem lærte om forumteater av Cardboard Citizens, en profesjonell teatergruppe for hjemløse i London.

Teater om de vanskelige valgene

Å ta de riktige valgene er ikke alltid enkelt. Forumteatergruppa på SAFIR improviserer seg frem til løsninger på vanskelige situasjoner i livet.

– Stopp!

Aida og Børge er i full gang med en scene fra t-banen i Oslo. Børge spiller en innpåsletten mann som Aidas rollefigur ikke klarer å bli kvitt. Liv er egentlig tilskuer, men nå har hun tenkt ut en mulig løsning på dilemmaet. Hun fryser skuespillet, tar Aidas plass, finner frem en imaginær mobiltelefon og slår et nummer. Så fortsetter scenen.

– Hei, Bjørn! Jeg blir plaget av en innpåsletten mann og tør ikke gå av t-banen på holdeplassen alene. Kan du komme og møte meg?

Det er dette som er kjernen i forumteater: å improvisere seg frem til løsninger på vanskelige situasjoner i egen hverdag.

– Det handler om å prøve ut nye handlingsmønstre i situasjoner som deltakerne har opplevd selv, sier instruktør Eliann Stålem.

– Gir meg mot

Metoden ble utviklet av brasilianeren Augusto Boal og var opprinnelig tenkt som et politisk virkemiddel for å gjøre folk i stand til å stå opp for sine rettigheter. Flere av deltakerne i teatergruppa på SAFIR har bakgrunn fra rusmiljøet, der vanskelig valg og fristelser oppstår hele tiden.

– Jeg har litt sosial angst og har derfor ikke så stort nettverk. Forumteater gir meg mot til å ta initiativ overfor andre mennesker. Det gir meg en slags frihet, noe som er mitt eget, sier Aida.

Hun har vært med i teatergruppa siden oktober i fjor og er blitt en stor tilhenger av metoden.

– Å spille scener fra livet er veldig personlig og sårbart. Samtidig er det deilig å få det ut og dele det med noen, sier hun.

Fikk ideen fra London

Inspirasjon til å starte forumteater i Oslo fikk Eliann Stålem da hun skrev masteroppgave om Cardboard Citizens, en profesjonell teatergruppe for hjemløse i London. Siden februar 2008 har hun ledet gruppa på *Safir – senter for frivillig innsats i rusfeltet* sammen med Elisabeth Simonsen. Med seg på laget har de fått Henrik Scheele, som har arbeidet som profesjonell skuespiller i 30 år.

– I Norge brukes forumteater mest i næringslivet, men metoden kan også brukes blant minoritetsungdom, hjemløse, funksjonshemmede, asylsøkere – ja, overalt, sier hun.

Før jul var gruppa på turné for å vise frem metoden til institusjoner, rehabiliteringssentre og offentlige etater i Oslo. Deretter reiste 12 av deltakerne til London for å gå på en ukes kurs hos Cardboard Citizens. Det ga gode resultater.

– Jeg var veldig imponert over deltakerne. Alle var veldig konsentrerte og dedikerte. Nå er de gira på å jobbe enda hardere, sier Stålem.

Den sosiale gevinsten av turen var minst like stor som den skuespilltekniske. Trygghet er viktig for at deltakerne skal kunne slippe seg løs.

– Jeg hadde aldri trodd jeg skulle tørre å delta i dette. Men så kommer jeg hit og bare kaster meg ut i det, sier Aida opprømt.

Gjennom Leieboerforeningen har teatergruppa har nå søkt Husbanken om midler til å fortsette arbeidet, og aller helst spre metoden til andre grupper i Norge.

tekst og foto: Atle Briseid

Wenche Grinderud gjør klar en porsjon fiskegryte i karrisaus til gjestene på Møtestedet. Til vanlig jobber hun som tjenestedirektør i Bærum kommune.

Kommuneansatte jobber frivillig i arbeidstiden

Bærum kommune gir sine ansatte mulighet til å bruke fire timer i måneden til å jobbe frivillig i Kirkens Bymisjon. Tjenestedirektør Wenche Grinderud stortrives som kjøkkenhjelp på Møtestedet.

Til daglig er Wenche Grinderud direktør i Bærum kommune. Store deler av arbeidstiden tilbringer hun på kontor og i møter, men én fredag i måneden lager hun mat, steiker vaffer, vasker, serverer og rydder på Kirkens Bymisjons kafé for rusavhengige, Møtestedet. Det trives hun godt med.

– Jeg hadde lyst til å gjøre noe annerledes enn jeg gjør til vanlig, noe praktisk. Og ideologien bak denne kafeen er veldig bra. Folk betaler for seg og blir behandlet som vanlige kafégjester, sier hun.

Grinderud jobber på Møtestedet med velsignelse fra sin arbeidsgiver. På FNs frivillighetsdag før jul inngikk Bærum kommune og Kirkens Bymisjon en historisk avtale som oppmuntrer de kommuneansatte til å involvere seg i frivillig arbeid. Wenche Grinderud er blant de første som har funnet seg et alternativt arbeidssted, og etter relativt kort tid i tjenesten, har hun et godt inntrykk av organisasjonen.

– Kirkens Bymisjon er en av mange organisasjoner som gjør en viktig innsats for folk som trenger det mye, sier hun.

Er du en å snakke med når livet er som verst?

Kirkens SOS i Oslo er en døgnåpen telefon og internetttjeneste. Som medmenneske og frivillige medarbeider kan du være med å bety en avgjørende forskjell for mennesker som av ulike grunner opplever livet tøft. Vi er 120 kvinner og menn som gir av vår fritid og som opplever at vi får mye mer igjen enn vi gir; ekte samtaler, perspektiv på livet, mye å lære, mye å vokse på.

Nå trenger vi flere. Du får et 40 timers kurs i krisehåndtering og samtaleteknikk. Kurset følges opp med praksisveiledning. Du vil oppleve at du mestrer samtaler du før synes var vanskelig.

Du er velkommen med i felleskapet vårt.

Ring 22 57 89 00 for mer info

eller se www.kirkenssos.no/oslo

Mange måter å lære på

Kirkens Bymisjon i Oslo er avhengig av frivillig arbeidskraft for å drive de omkring 40 virksomhetene i byen. Bymisjonen har i dag omkring 1.300 ansatte og like mange faste frivillige.

I Bærum kommune jobber i dag omkring 10.000 personer i hel- og deltidsstillinger, og Grinderud tror mange kan ha mye å lære av å bruke noen timer i frivillighetens ærend.

– Dette er et bevis på at det er mange måter å lære nye ting på. Man trenger ikke bare gå på kurs. Dessuten er det interessant å se hvordan Kirkens Bymisjon driver frivillighet på, for Bærum kommune benytter seg jo også av mange frivillige i våre tjenester, sier hun.

Også rådmann i Bærum kommune, Marit Langfeldt Ege, tror avtalen er vil være nyttig for begge parter.

– Avtalen er historisk både lokalt og nasjonalt. Jeg er sikker på at den vil inspirere og bidra til økt produktivitet og inspirasjon både i kommunen og i Kirkens Bymisjon, sier hun.

Skaper glød

Målet med den 2-årige avtalen er å bidra til økt innsats innenfor det frivillige arbeidet i kommunen, i tråd med kommunens Frivillighetsmelding. Samtidig skal avtalen bidra til positiv profilering av kommunen og utvikle og styrke kompetansen og arbeidsmiljøet i kommunen.

– Jeg føler meg sikker på at et slikt samarbeid kan gi styrket engasjement og glød både blant kommunens ansatte og i det lokale frivillighetsarbeidet, sier Langfeldt Ege.

tekst og foto: Atle Briseid

Hamlet (nærmest) og Thomas har det artig på oppdrag med "skrot-drosja". Denne morgenen henter de gamle møbler fra en familie på Kløfta.

En annerledes drosje

Har du loftet fullt av skrot og skrammel, men får ikke kjørt det bort selv? Da kan du ringe skrot-drosjen i Lillestrøm!

Nitimens kjenningsmelodi fyller den hvite kassebilen som er på vei nordover på E6. Ved rattet sitter Hamlet, og fra passasjeret viser kartleser Thomas vei til det lille byggefeltet nord for Kløfta, der de skal befri en familie for gammelt skrot. Begge har en vanskelig tid bak seg. Nå er de blitt renovasjonsarbeidere.

– Jeg trives godt. Det er en variert jobb. Jeg kommer meg ut og treffer folk. Og så er det godt å ha noen faste rutiner, sier Thomas.

"Skrot-drosjen" er Arbeidslagets nyeste prosjekt. Kirkens Bymisjonss selssettingstiltak for rusavhengige og vanskeligstilte i Lillestrøm hadde ved nyttår 106 personer på listen over arbeidstakere, og skrot-drosjen ble opprettet for å skaffe arbeidsplasser til flere.

– Jeg håper det er et tilbud som har livets rett. Det er sikkert mange som har behov for å få kjørt bort søppel og skrot, sier Thomas.

Pris for god service

Etter tre kvarters kjøring svinger kassebilen inn foran garasjen til Birgit Norseth på Kløfta.

En stor haug med plank og utslitte møbler står klar for henting.

– Jeg har ikke tilhengerfeste på bilen, så jeg tenkte at jeg like godt kunne støtte en god sak og samtidig få kastet masse gammelt skrot. Jeg kommer helt sikkert til å bruke denne tjenesten igjen, sier hun.

Thomas og Hamlet setter straks i gang med å laste de gamle møblene inn i bilen. Både humøret og servicen er upåklagelig. Inne på Bymisjonssenteret i Lillestrøm henger beviset svart på hvitt: Arbeidslaget ble i fjor tildelt Serviceprisen fra Lillestrøm næringsråd, med toppscore på alle parametre.

– Thomas er ekstra bra å jobbe sammen med. Han yter det lille ekstra. Når Thomas er med på et oppdrag, vet man at det blir gjort ordentlig, skryter Hamlet av kollegaen sin mens de er på vei mot gjenvinningsstasjonen i Skedsmo.

Hamlet er på yrkesrettet attføring. Målet er å bli bussjåfør, men for tiden er han godt fornøyd med å jobbe deltid i Arbeidslaget.

– Jeg blir glad når folk blir glade for vår jobb. Den kvinnen ble glad, Thomas blir glad og jeg blir glad, sier Hamlet på sin sjarmerende, armen-ske aksent.

– Er det "glad" eller "glatt" du mener? spøker Thomas.

– Du er en dårlig lærer, svarer Hamlet. Så ler de begge høyt.

Trenger flere oppdrag

Å bestille hjelp fra skrot-drosjen koster 150 kroner timen per arbeider, pluss avgiften på fyllinga og utgifter til bensin. Etter to måneders drift begynner tilbudet å bli kjent på Romerike, men fortsatt er det ikke nok oppdrag til å holde bilen gående hele dagen.

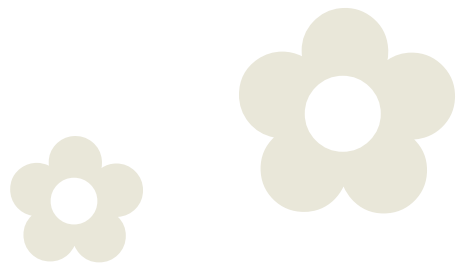
– Søppeldrosjene i Oslo går jo så det griner, så dette er nok en god idé. Det er veldig mye søppel og skrot rundt om i hagene til folk, så til våren får vi nok mange oppdrag, sier prosjektleder Vemund Braaten.

Kirkens Bymisjon startet skrot-drosjen med støtte fra Scheiblers legat.

På Bymisjonssenteret snakker man allerede om å utvide tilbudet, men Vemund velger å avvente litt. – Jeg tar en dag ad gangen, sier han.

tekst og foto: Atle Briseid

Luksus på Enga

Fire frisører, like mange hudpleiere, en massør, en tatovør og en kleskonsulent stilte opp gratis for å gi beboerne på Kirkens Bymisjon Enga en dag utenom det vanlige.

– Jeg har tatt hele pakken! Jeg har klippet meg og fått nye bukser, og nå skal jeg ha massasje, sier Kai Roger og legger seg ned på benken til massør Morten Settli.

Kai Roger bor på Enga, Kirkens Bymisjons omsorgsinstitusjon for personer med langvarige rusproblemer. Dagen i dag er litt utenom det vanlige for de 35 beboerne på institusjonen: loftet i 4. etasje er innredet til frisørsalong og hudpleiesenter, garderoben i første er blitt til massasjestudio og stua i andre er omgjort til klesbutikk.

– Hovedmålet er at alle skal skjemmes bort, sier initiativtaker og miljøterapeut Tanja Høyvang Arvesen entusiastisk.

Alle vil bidra

Til å skjemme bort beboerne har Arvesen fått god hjelp: Fire frisører fra Bølgelengden frisørstudio stiller med saks og hårpleieprodukter, fire hudpleiere fra Body Shop har med seg et fullt sortiment av hudpleieprodukter, massøren har med seg benken, en tatovør fra Gjesheim stiller med blekk til juksetatoveringer og Varner Gruppen og Lindex har levert 10 sekker med nye klær. I butikken står en venninne som ifølge Arvesen er "spesielt opptatt av klær".

– Det var egentlig veldig enkelt da jeg begynte å ringe rundt. Alle ville bidra. Da jeg ringte Body Shop for å be om gaver, spurte de om vi ikke ville ha med fire hudpleiekonsulenter også, sier hun.

Fra velsignelse til velsignelse

Kai Roger stråler som en sol. Mens massør Settli knar opp stive skuldre, skryter han av de nye buksene han har fått, av personalet som har stelt

Vålerenga er klubben i Oles hjertet. Tatovør Smiley lager en liksom-tatovering på armen hans.

På benken til massør Morten Settli får Kai Roger knadd opp noen knuter i skuldrene.

Mange vil bidra til velværedagen på Enga. Body Shop stiller med fire hudpleie og et rikt utvalg av produkter.

i stand til velværedagen, av de andre beboernes hårsveis og alt han ellers kan finne superlativer for.

– Dette er virkelig et julegratiale for oss. Jeg har gått fra velsignelse til velsignelse i hele dag.

Aller mest fornøyd er han over muligheten til å treffe folk utenfra huset.

– Bare se rundt deg hvordan folk koser seg fordi vi kommer i kontakt med mennesker utefra! Det gjør vi ikke så lett ellers. De fleste henger jo i sine miljøer til daglig, sier han.

Fordi de fortjener det

Massør Morten Settli er overbevist om at beboerne både trenger og fortjener å oppleve noe litt luksus i hverdagen.

– Det er lenge siden de har blitt tatt på. Mange av de som har vært hos meg i dag, har hatt et stort utpust, sier han.

Han er en god venn av Arvesen og stiller mer enn gjerne opp når hun ber om det.

– Det er mye mer takknemlig å jobbe gratis her enn det er å jobbe for penger. De som kommer hit, trenger det mer enn de fleste, sier han.

tekst og foto: Atle Briseid

I tre måneder oppsøkte Aftenposten-journalistene Olga Stokke, Reidun J. Samuelsen og Per Kristian Aale mennesker som lever i skjul i Norge. Møtene satte dype spor.

Folkeopplyserne

Det finnes tusenvis av mennesker i Norge som ingen ser. Aftenpostens journalister åpnet øyene på et helt land gjennom sin artikkelserie om papirløse, som sto på trykk for et drøyt år siden. Også journalistene ble overrasket over den skjulte virkeligheten de avdekket.

– Vi hadde en idé om at folk levde i skjul i Norge, men å oppdage at mennesker blir født i skjul, at de jobber så mye, at de har vært her så lenge, at det finnes barn i skolepliktig alder som ikke går på skolen og at det finnes et nettverk av hjelpere – det var overraskende, sier de.

Både Stokke, Samuelsen og Aale har i mange år skrevet om sosiale temaer som innvandring, flyktinger og menneskehandel. Før de begynte på artikkelserien, hadde de flere ganger støtt på mennesker som lever i skjul.

– I Europa har dette vært et stort tema i mange år. Derfor bestemte vi oss for å gjøre noe på det her i Norge, sier Samuelsen.

Artikkelserien viste at papirløse finnes overalt i samfunnet. De leverer reklame på dørmatta di eller betjener deg i grønnsaksbutikken. Likevel var det et vanskelig arbeid å finne frem til personer som ville fortelle sin historie. Grunnen er enkel: de vil ikke bli funnet.

– Vi hang på alle kildene og kom i kontakt med de papirløse "via-via". Deretter jobbet vi mye med å vinne tillit og forklare at vi ikke løp politiets ærend. Det tok lang tid før noen var villige til i det hele tatt å treffe oss. De var jo livredde for å bli oppdaget, sier Olga Stokke.

Sterke møter

Møtene med mennesker som skjuler seg i kjellere og leiegårder, jobber for luselønn og føder barn under dårlige forhold, gjorde inntrykk på de rutinerne journalistene.

– Jeg blir alltid rørt, jeg! Det var veldig sterkt å møte den lille familien med et nyfødt barn som levde i en kjellerleilighet med et vindu som ikke lot seg åpne. Luften var så tett at jeg fikk hodepine av å være der i noen timer. De kunne ikke engang ta det lille barnet med ut for å trille en tur. Jeg har selv barn og skjønner hvor vanskelig det må være. Vi gråt en skvett sammen, sier Stokke.

Det er gått halvannet år siden Stokke traff den lille familien. Likevel lurer en tåre seg frem i øyekroken mens hun forteller.

– Som journalister er vi veldig privilegerte som får oppleve så mange forskjellige mennesker. Noen mennesker glemmer man ikke. Jeg glemmer aldri den lille familien, sier hun.

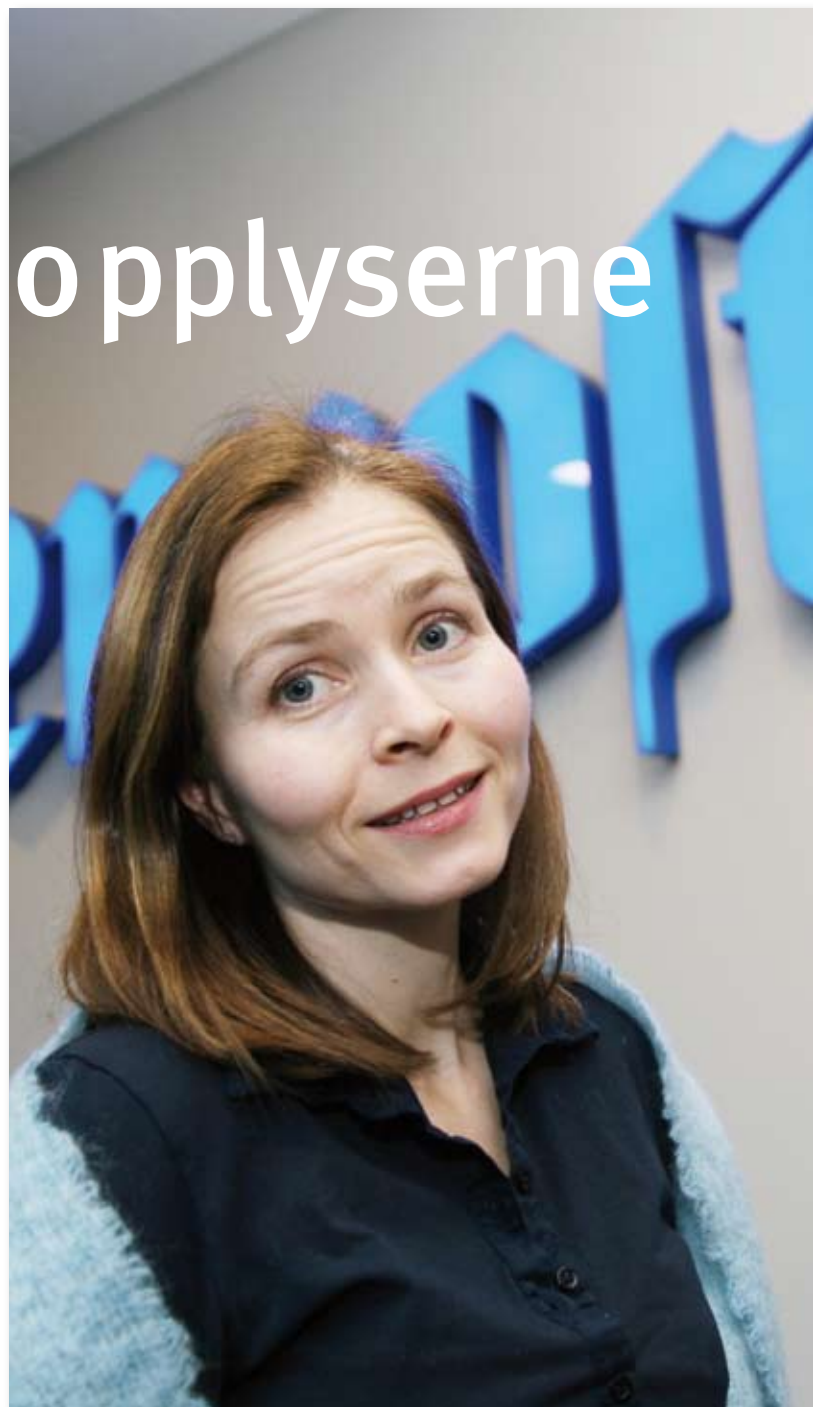
Journalistene møtte også mennesker som hadde levd i skjul i flere år, og som senere hadde fått oppholdstillatelse.

– Å se hvor ødelagte de var, selv om de fikk oppholdstillatelse, gjorde inntrykk, sier hun.

Skal fortelle – ikke dømme

Selv om de ble berørt av skjebnene de møtte, ble de aldri fristet til å forsøke å hjelpe. Som journalister er deres rolle å fortelle, ikke dømme eller hjelpe.

– Jeg gir aldri bort noe når jeg er på jobb. Da vil jeg gå over i en hjelperolle. Vår oppgave er å fortelle at de lever. Det er en utrolig viktig oppgave. Mange av dem vi møtte, ville at deres historie skulle bli fortalt. Det handler

kanskje om at alle har behov for å bli sett, sier Stokke.

Flere ganger poengterer journalistene at deres oppgave er å vise *hvordan* de papirløse lever – ikke si noe om hvorfor de er kommet i en slik situasjon eller mene noe om hvordan samfunnet bør behandle dem.

– Hadde dere et ønske om å forandre og påvirke?

– Du kan si at vi påvirker indirekte. Jo flere som vet om dette, jo større press blir det på politikerne til å gjøre noe med det. Noen vil tenke: "Få dem ut!". Andre vil tenke: "La dem bli!". Selv tar vi aldri part i saken. Vi ønsker bare å skape en bevissthet, sier Stokke.

– Alle vi tre er samfunnsengasjerte mennesker. Vi skriver ikke om Wenche Foss eller andre kjendiser, for å si det sånn. Men vi blir aldri poli-

Reidun J. Samuelsen (til venstre), Olga Stokke og Per Kristian Aale ble både overrasket og berørt av møtene med papirløse migranter. Per Kristian Aale jobber nå fra Brussel og kunne ikke være med på intervjuet.

tiske i artiklene. Det sitter i ryggmargen, legger Samuelsen til.

– Både politiet og arbeidsmyndighetene i Norge har intensivert arbeidet med å spore opp papirløse etter at dere skrev artiklene. Hva synes dere om det?

– Vi kan skrive om at de gjør det, men vi kan ikke mene noe om det.

Stor grad av etterrettelighet

Artiklene om de papirløse ble skrevet i fortellende form. Det var et bevisst grep journalistene tok for å gjøre teksten levende og skape større nærhet mellom leseren og innholdet. Det ga også journalistene mulighet til å rekonstruere hendelser som de selv ikke hadde opplevd.

– Journalistikk som er skrevet på denne måten gjør at leseren både husker og forstår innholdet bedre. Samtidig stiller denne typen journalistikk minst like store krav til etterrettelighet som nyhetsjournalistikken. Hvis vi skriver at personen hadde på seg grønn kjole, så skal vi vite at den var grønn, og ikke blå, sier Stokke.

Journalistene la også stor vekt på å unngå overdrivelser.

– Hvis vi blir tatt på overdrivelser eller feil, mister vi troverdighet.

Da faller bunnen ut av det vi skriver. Folk skal kunne stole på det som står i artikkelen. I ettertid viser det seg at nye anslag på hvor mange som lever i skjul, er høyere enn det vi skrev, sier de.

– Kirkens Bymisjon er nå i gang med å forberede et tiltak for å gi akutt helsehjelp til papirløse. Hvilke tiltak ser dere behov for?

– Jeg vil tro det er bra dersom skolevesenet blir mer oppmerksomme på hvordan papirløse barn kan få sin rettmessige skoleplass uten å måtte oppgi familiens identitet. Vi oppdaget at det er ulik praksis fra skole til skole. Avgjørelsen er overlatt til den enkelte rektor. Skal disse barna vokse opp til å bli normale borgere, må de få lære å lese og skrive. De må også få et friminutt fra tilværelsen i skjul. Barna kan ikke lastes for foreldrenes eventuelle feil, sier Samuelsen.

Inspirerende å få Brosteinprisen

Før jul ble de tildelt Brosteinprisen fra Kirkens Bymisjon. Det satt de stor pris på.

– Det var overveldende, særlig fordi vi fikk den for en sak som vi selv synes er så viktig. At andre også synes det samme, er veldig inspirerende. Dessuten gir litt ekstra "cred" at det kommer fra noen som arbeider på gateplan, i nettopp den delen av den norske virkelighet som vi beskrev, sier de.

Per Kristian Aale nå er utenrikskorrespondent i Brussel, og Reidun J. Samuelsen er på vei over i en lederstilling i Aftenposten, men Olga Stokke er klar på at hun ønsker å følge opp temaet videre.

– Ting er ikke statiske. Jeg ønsker å forfølge denne saken videre – ikke på grunn av priser, men fordi det kanskje er mer å avdekke. Jeg driver jo med folkeopplysning, sier hun.

Aftenposten-journalistene ble tildelt Kirkens Bymisjons Brosteinpris under aksjonsdagen på Oslo S før jul.

tekst: Atle Briseid, foto: Atle Briseid og Margrethe Høydalsvik

Hundrevis av eldre møter opp når Rolf Nicolaisen tar frem gitaren og leder allsangene på Ammerudhjemmet bo- og kultursenter. Kulturlederen etterlater seg et myldrende kulturliv når han nå pensjonerer seg.

Løfter hverdagen med musikk

I løpet av 10 år er prosjektet "Kultur gir helse" på Ammerudhjemmet blitt et populært samlingssted for eldre fra hele Oslo. Avtroppende kulturleder Rolf Nicolaisen er ikke i tvil om at navnet holder hva det lover.

– Jens i sjette etasje har ønsket seg "De nære ting". Det ønsket skal han selvfølgelig få oppfylt, sier Rolf Nicolaisen og slår den innledende akkorden på Reidar Bøe og Kurt Foss' udødelige slager. Så får han følge i allsangen av 200 eldre fra seks forskjellige sykehjem i Oslo.

Den populære "Ønsketimen" på Ammerud-hjemmet bo- og kultursenter samler hundrevis av mennesker hver tirsdag formiddag. Siden 1997 har Nicolaisen ledet prosjektet "Kultur gir helse" på Kirkens Bymisjons sykehjem i Groruddalen. Det har vært et viktig bidrag for folkehelsen i Oslo.

– God helse er ikke først og fremst å være fri for alle sykdommer og plager, men å ha gnisten til å leve livet slik det er. At man orker å stå opp om morgenen og har noe å glede seg til i hverdagen — det er helse, sier Nicolaisen.

De ansatte på sykehjemmet forteller at beboerne både spiser bedre, sover bedre og smiler mer etter å ha deltatt i prosjektets mange kulturtilbud. Men det er ikke det viktigste for Nicolaisen.

– Det er masse forskning som viser at musikk og kultur gir slike utslag. Men jeg fokuserer først og fremst på overskuddet. Beboere på sykehjem har opplevd mange tap. Min drivkraft har vært å prøve å snu dette, sier han.

Lang rekke toppartister

Denne tirsdagskveld skal Nicolaisen lede selve flaggskipet i prosjektet, nemlig Konsert- og dansekvelden. Da strømmer personer fra nærmiljøet til Ammerudhjemmet for å oppleve artister fra øverste hylle. Listen over kjente artister som har sunget og spilt fra den lille scenen på er like imponerende som den er lang.

– På denne scenen skal det være profesjonelle og amatørkunstnere side om side, men toppene er selvfølgelig viktig. Det gir selvfølelse at kjente artister stiller opp, for det er ikke alle som har mulighet til å gå på konserter andre steder lenger. "Tenk at Arve Tellefsen kommer hit hvor jeg bor", sier de. Og så kan de invitere barn og barnebarn hjem til seg for å oppleve flotte konserter, og de har noe å fortelle om neste gang de får besøk, sier Nicolaisen.

De mange faste kulturarrangementene er med på å bekjempe ensomhet i nærmiljøet, mener Nicolaisen. Det er ikke lenge siden 540 mennesker var med på "Syng med oss" i Grorud kirke.

– Folk møtes og treffer kjente ansikter eller får seg nye venner. De opplever at de deltar i nærmiljøet. Dessuten gir det folk noe å tenke tilbake på, slik at de glemmer ensomheten for en stund. Og så kan de glede seg til neste uke, når de skal tilbake hit, sier han.

– Tar med meg gleden

Ønsketimen denne tirsdagen blir Nicolaisens siste. Etter ti år med intens jobbing, skal han nå pensjonere seg. Det gjør han med blandede følelser.

– Det er tøft å slutte i en jobb som har vært en så stor del av livet mitt. Jeg har blitt glad i alle menneskene, og ikke minst alle de frivillige som betyr så mye for at folk skal ha muligheten til å komme hit. Jeg er veldig glad over å ha fått være en del av Kirkens Bymisjons arbeid. Samtidig gleder jeg meg til å ha egen tid, besøke barnebarna oftere og kjøre båt når jeg har lyst til det. Jeg skal ta med meg gleden over å ha fått være med på dette, sier han.

tekst og foto: Atle Briseid

Kort opphold

Stasjonssjef ved Grønland Politistasjon, Kåre Stølen.

Ble av Aftenpostens lesere kåret til "Årets Osloborger" i 2008.

Har markert seg ved å fokusere på rusavhengige i bybildet som pasientgruppe med behov for behandlingstilbud. Foreslo å "flytte" gate-rusmiljøet til plassen foran Stortinget.

Velg et ordtak som passer for deg!

– Se muligheter — ikke begrensninger!

Hvilken arbeidsoppgave må du rekke når du er ferdig med denne praten?

– Forberede meg til en medarbeidersamtale med en kollega. Planlegge møter. Byråkratisk arbeid må til i en strategisk jobb. Virksomhetsplaner. Budsjetter...

Sist leste bok?

– "Jenta som lekte med ilden", av krimforfatteren Stieg Larsson

Når du virkelig skal kose deg — hva gjør du da?

– Da er jeg sammen med familien og gode venner. Hjemme, eller gjerne på hytta i Valdres. Da går det i friluftaktiviteter: fiske og skiturer.

Hva er det beste med byen?

Mangfoldet. Det er spennende med en så sammensatt befolkning. Alle har noe positivt å tilføre, og jeg lærer noe nytt hver dag. Bare i de tre bydelene vi jobber i bor det 115 000 mennesker. Her finnes 40 moskeer, klubber og foreninger — og et yrende liv.

Hva vil du helst forandre i Oslo?

Vi har som mål og visjon i Politiet å jobbe for en tryggere hovedstad. Vi vil at Oslo skal være "verdens tryggeste by å bo i". Skal livskvaliteten økes må alle være engasjert. Dette kan ikke politiet gjøre alene. Det handler om å bry seg om hverandre og tenke "vi" — ikke bare "jeg".

Hvem kunne du tenke deg å tenne lys for?

– De mest slitne narkomane. De er en pasientgruppe som har rett til behandling som andre syke. Dette er først og fremst en utfordring for helsevesenet — ikke politiet..

Gir du penger til tiggere?

– Nei, ikke her i byen. Men av og til på ferie i utlandet. Når jeg er der og har fått innsikt i enkeltpersoners vanskelige hverdag og livskvalitet, har jeg bidratt med enkle gaver. Her hjemme bidrar jeg heller til frivillige organisasjoner. De har et engasjement, og det er topp at folk bryr seg.

tekst: Per Frogner

foto: Fra lystningen i Oslo S des. 08 (LIM)

En sprek i et tomt glass

Hanna er 25 år, hun har ruset seg på heroin i drøye tre. Siden i sommer har hun ventet på plass på avrusning. Et halvt år med venting, et halvt år hvor hun har forsøkt å holde motet oppe, og håpet om at hun skal ha krefter og vilje til å klare det denne gangen.

Så får hun beskjed om at hun har fått plass, hun pakker med seg gitaren, skriveboken, noen klær, og

går over terskelen som skal skille et liv i rus og alt det bringer med seg, av skyldfølelse, jag, skam, opp- og nedturer, men også venner og tilhørighet, fra en rusfri tilværelse. Hun går inn døren mot det rusfrie livet, men det leder likevel så mange dører ut.

Hun blir på avrusning i ni dager, så velger hun å skrive seg ut, for deretter å ombestemme seg og ville tilbake, en sprek og så anger. Men da er døren lukket, stengt. Det er vanskelig ikke å oppleve det som straff. Hun må søke seg inn på nytt, men vet ikke når hun kan få komme inn igjen. Hun blir gående og vente, begynner å ruse seg igjen, mange overdoser i Norge skjer etter opphold på avrusning og behandling. Skammen overfor familie og hjelpeapparatet er ikke til å skjule. Et svakt øyeblikk og plassen hun har ventet på i et halvt år er borte.

Søknaden vurderes på nytt, bl.a. på bakgrunn av hvor stor sjanse det er for at hun vil avbryte behandlingen igjen, de vil vurdere hvor motivert hun *virkelig* er. Men hvor motivert er man når man er syk og abstinent, og den avhengige delen av en har den høyeste stemmen? Hvorfor søker narkomane seg inn til avrusning, hvorfor oppsøker en syk lege og sykehus? Hvis en narkoman kan klare å avruse seg og restitueres tilbake til et godt liv uten denne hjelpen, hvorfor skal han da be om den? Hvis en syk kan helbredes ved egen hjelp, trenger han vel ikke medisinsk tilsyn og støtte?

Når man er syk og trenger medisinsk hjelp, spørres det da hvor motivert en er, til en operasjon, til cellebehandling, til annen medisinerings?

For undertegnede fremstår det som uforståelig hvorfor narkomane hele tiden må bevise sin motivasjon, som naturlig nok er vekslende, det er jo åpenbart, er ikke det en del av avhengighetens natur? Hvorfor anklages den syke for symptomene på sin sykdom? For meg henger ikke dette sammen. Jeg er forfatter og har ingen medisinsk eller sosialfaglig utdannelse, men jeg har i fem år jobbet ved Nadheim Kvinnesenter i Kirkens Bymisjon, fire dager i måneden, to av disse tilbyr jeg individuell veiledning på egenskrevne tekster. Å lese menneskers tanker i tekst er ofte den raskeste veien inn til vedkommendes sinn, jeg vet jeg er privilegert som i dette arbeidet kan jobbe med menneskers friske sider, på en

Illustrasjonsbilde

fortsetter på neste side ...

måte hvor sorgtunge traumatiske sider også kan komme opp, nedskrevet som tekst, som vedkommendes tanker, utarbeidet i en form.

Dette arbeidet har gjort meg ydmyk, og gitt meg mulighet til å se de individuelle forskjellene mer enn likhetene, og slik skremmer det meg hvordan enkeltindivider blir behandlet som en gruppe, gjerne tillagt egen-skaper, som manipulering, lyving, luring.

I går møtte jeg Hanna, nå går hun og venter på å få komme inn igjen til avrusning. Vi satte oss ned og skrev en liste over hva hun liker å gjøre, så hun kan minne seg selv på det når russetaget blir for stort, alt det andre hun også er, hvilke ressurser hun har, listen ble lang: Spille gitar, skrive, se teater, leke med tantebarna, spille piano, se lyset som endrer seg, synge, fotografere, osv.

Det lyder kanskje lett, men er det ikke mer fruktbart å fokusere på ressursene til den narkomane, den enkeltes egenart og evner, enn å se dem som ei gruppe som prøver å lure, lyve, manipulere? Vi får gjerne en selvforståelse ut fra blikket vi blir sett med. Blir jeg syk venter jeg meg ikke å bli mistrodd, få kontrollspørsmål, eller å måtte lese i epikrisen min at jeg er lite motivert for behandling, om jeg skulle ha en dårlig dag, være motløs, eller nede. I stedet hadde jeg blitt takknemlig over å bli sett som en person bak sykdommen, lyttet til, ivaretatt, ut fra hvor jeg måtte være i mitt sykdomsforløp.

Kjersti Bronken Senderud
Forfatter og miljøterapeut ved Nadheim kvinnesenter

Bymisjonsvenner på nett

Via Bymisjonen på Facebook kan du raskt komme i kontakt med andre bymisjonærer, delta aktivt med innlegg og kommentarer og abonnere på nyheter/oppdateringer fra ulike grupper.

På Bymisjonens offisielle Facebookgruppe kan du møte mer enn 400 bymisjonsvenner, både ansatte, frivillige og andre som ønsker å markere sin støtte til Kirkens Bymisjon. Her kan du få informasjon om (og fra) arrangementer og viktige hendelser, men også selv skrive innlegg og kommentarer, publisere bilder og linker til nyhetssaker og relaterte grupper på Facebook. Det kreves ikke pålogging for å se forside til Bymisjonen på Facebook, men dersom du vil bli "tilhenger av" Kirkens Bymisjon eller legge inn info på siden, kreves det brukerkonto, der du oppgir personalia, samt kontaktinformasjon.

Stadig flere nye grupper blir opprettet på Facebook, blant annet fra humanitære organisasjoner. I tillegg til den offisielle bymisjonsgruppa og en nasjonal tilhengerside som heter "Kirkens Bymisjon", kan du også finne "Kirkens Bymisjon i Bergen", "Kirkens Bymisjon Kristiansand", "Hudøy we love you", "Bymisjonscenteret i Tøyenkirken" og "Gatejuristen" for å nevne noen.

Bruk av sosiale medier som Facebook kommer i tillegg til våre "ordinære" informasjonskanaler (www.bymisjon.no m.m.), og gir en mulighet for å være i direkte dialog med internetbrukerne. Bloggen til vår egen gateprest er et godt eksempel i så måte. Andre sosiale medier som er verdt å følge med på fremover er m.a. Twitter, YouTube, MySpace, LinkedIn, Flickr, Nettby og Origo.

For oppdateringer om Bymisjonen på sosiale medier, gå inn på www.bymisjon.no/sosialemedier.

tekst: Margrethe Høydalsvik, webredaktør

Kirkens Bymisjon som miljøfyrtårn

Nå skal alle Kirkens Bymisjons virksomheter i Oslo bli miljøfyrtårn. I hvert fall er dette målsettingen. Hovedkontoret i Tollbugata ble nylig sertifisert som Miljøfyrtårn,

og et arbeid settes nå i gang for at det samme skal skje på alle virksomheter innen 2010.

"Miljøfyrtårn" er en stiftelse som gjennom kommunene sertifiserer bedrifter for god miljøprofil etter oppsatte kriterier. Først ut som Miljøfyrtårn i Kirkens Bymisjon i Oslo var sykehjemmet Vålerengen bo- og servicesenter. Nå har altså hovedkontoret også diplomert på veggen, men ikke bare til

pynt og pryd.

– Dette er et løpende og dynamisk arbeid, sier Tor Stavnsborg, leder for den ansvarlige miljøgruppa i organisasjonen.

– Til nå har vi gjort miljøtiltak innenfor områder som innkjøp, avfallsordninger, energibruk og arbeidsmiljø. I praksis handler det om ting som å skrive ut dokumenter på begge sider av papiret, sortere søppel, redusere strømforbruk, bruke bruktmøbler der det er mulig, kjøpe fair-trade kaffe og bidra til økt miljøbevissthet blant ansatte.

– *Hvorfor skal Kirkens Bymisjon være Miljøfyrtårn?*

– Vi står i en tradisjon og et arbeid som handler om å verne om mennesker i nød og kriser. Det er ofte fattige som rammes også av miljøskader. Vi ønsker en global bevissthet om vern av mennesker og skaperverk i Bymisjonen, sier miljøansvarlig Stavnsborg.

I Kirkens Bymisjon skal det nå etableres flere miljøutvalg fordelt på flere "bransjer". Tre interne konsulenter skal utdannes til sertifiseringsarbeid og hver virksomhet får en miljøansvarlig som skal tenne miljøgnisten lokalt.

tekst: Per Frogner og foto: Atle Briseid

Meningsfullt moteshow

Motebransjen i Norge var 30. januar samlet i Posthallen i Oslo for å sjekke ut de siste trendene og samle inn penger til Kirkens Bymisjon.

Det er frisørkjeden Olimb & co som står bak det årlige moteshowet "Mote med mening", der inntektene går til et veldedig formål. I år hadde initiativtaker og gründer Berith Olimb valgt Kirkens Bymisjon som mottaker. Frisørkjeden har flere år på rad klippet rusavhengige og kvinner i prostitusjon til jul og ønsket derfor at inntektene skulle gå til kafeen Møtstedet og kvinnesenteret Nadheim.

– Det føles veldig ålreit å gi overskuddet til Kirkens Bymisjon. De er i byen og er tett på der det skjer, sier Olimb.

Den nyoppussede Posthallen var full av bransjefolk som ville slå to fluer i en smekk: få med seg årets vår- og sommermoter og samtidig støtte et veldedig formål. Før moteshowet startet, takket daglig leder ved Møtstedet, Kari Gran, for støtten og minnet om at forskjellen mellom menneskene inne i Posthallen og i gatene utenfor, ikke er stor.

– Også rusavhengige liker å pynte seg, få stelt håret og føle seg fine, sa hun.

Pia Haraldsen var konferansier for showet. Hun syntes det var veldig hyggelig å kunne støtte saken. På spørsmål fra KK om hva slags forhold hun har til Kirkens Bymisjon, svarte Haraldsen:

– Jeg synes verdiene til Kirkens Bymisjon, rettferdighet, respekt og omsorg, bør være verdier i ethvert menneske.

tekst og foto: Atle Briseid

Ny stall på nytt hjørne

I vinter ble Oslos gatevandrere overrasket over ny plassering av Kirkens Bymisjons Betlehemsstall. Tett ved Karl Johans gates mest intense shoppingtråkk luktet det plutselig sau og esel, og folk ble ønsket velkommen inn til gløgg og prat og førjulstemning med levende dyr.

Stallen har vanligvis stått på Jernbanetorget, men pga. byggerarbeider der, fikk stallen plass ved Domkirken i stedet. I den lett ombygde stallen kunne man i år komme inn i et lukket rom og sette seg ned i varmen, noe mange satte pris på. Stallen midt i byen er et fast signal i byen om at "Lys i mørket"-aksjonen er i gang. Aksjonen engasjerte et stort antall ansatte, frivillige og brukere.

"Aksjonsstarten" med 20-årsmarkeringen for *Adventkonsertene i Gamle Logen* ble en ekstra fest i år med fulle hus, utvidet ensemble på scenen og inntektsrekord. Inntekter fra næringsliv og billettinntekter til konserten var på 1,1 million kroner!

Da *Luciatoget* med to barnekor og publikum samlet seg rundt stallen, var aksjonen også i gang i gatene og bybildet.

Aksjonsdagen på Oslo S ble en god profilering av bymisjonens arbeid og engasjement med et bredt spekter av gjester ved lystenningen.

Det tradisjonsrike Lucia-toget endte ved Betlehemsstallen, som stod mellom Oslo domkirke og Karl Johans gate.

I år deltok bl.a. kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa, sosialbyråd Jøran Kallmyhr og politiavdelingssjef Kåre Stølen med sine budskap. Det var også en sterk markering da Brosteinprisen ble tildelt aftenpostenjournalistene for deres artikkelserie om papirløse migranter.

Innsamlingsresultat i bøsseene på Oslo S: ca 50 000 kroner!

Vinterens eneste *gategudstjeneste* ble også i år avviklet ved stallen lille julaften – en stemningsfull samling på steget inn i julen. Mediene

var også på plass da gateprest Carl Petter Opsahl talte om finansuroens virkning på folks liv.

Julaftensteiringene hadde god oppslutning. Bymisjonscenteret hadde over 100 påmeldte gjester og 30 frivillige til familiefesten. Mer i det stille søkte flere hundre personer også i år på legatmidler som Kirkens Bymisjon har til utdeling for vanskeligstilte før jul. Ca en million kroner ble delt ut til dette formålet i år.

tekst: Per Frogner
foto: Margrethe Høydalsvik

Lokale krefter redder Arbeidslaget

Skedsmo kommune kutter i oppdragsstøtten til Kirkens Bymisjons sysselsettingstiltak for rusavhengige og arbeidsløse i Lillestrøm. Det har fått lokalmiljøet til å reagere.

– Det er fantastisk å se at bedrifter og enkeltpersoner også i nedgangstider klarer å trå til, sier daglig leder Jarl Bøhler, om støtten Arbeidslaget har opplevd etter at kommunen varslet at de vil kutte i tilskuddet.

Arbeidslaget, som består av arbeidsomme og motiverte folk som blant annet sliter med rusproblemer og som står utenfor det ordinære arbeidslivet, er blitt et populært tiltak i Lillestrøm. Lokalbefolkningen setter pris på at arbeidstakerne rydder sentrum for søppel tre dager i uka. Kommunen har i flere år gitt et betydelig tilskudd til Bymisjonen, men i 2009 reduserer den støtten med 150.000 kroner.

Ikke ramme dem som sliter

– I år var det bare midler til å betale jobboppdrag i sommersesongen, og dette synes vi var ille. Det er mange i Norge som merker nedgangstidene på kroppen, men dette synes vi ikke skal ramme dem som allerede har det tøft og vanskelig. De rusavhengige i Arbeidslaget har nok å slite med, og det gir dem selvtillit og mening å få bidra med en innsats i nærmiljøet, sier bymisjonsprest og daglig leder på Bymisjonsenteret i Lillestrøm, Jarl Bøhler.

Kommunens avgjørelse fikk et ektepar i Lillestrøm til å gå ut i lokalavisen og love å betale hele beløpet dersom ikke andre aktører også meldte seg som støttespillere.

– For oss er 150.000 kroner mye penger. Vi er ikke rike, og vi må låne deler av beløpet. Men vi klarer oss. Jeg kan imidlertid ikke fatte at kommunen og andre aktører i Lillestrøm kan leve med en slik løsning, sa Bjørn Ødegaard til Romerikes Blad.

Arbeidslaget til Kirkens Bymisjon i Lillestrøm gir jobb og faste rutiner til 106 arbeidstakere i alderen 19 til 71 år.

– Denne ryddejobben har gitt disse menneskene verdighet og selvrespekt. Det har en stor verdi, sier Ødegaard.

Lokal snøballeffekt

Samme uke meldte næringslivet seg til tjeneste. Mandagen ringte den lokale Nordea-filialen til Bymisjonsenteret i Lillestrøm og varslet at de ville starte kronerulling og selv gi 20.000 kroner. Dagen etter ringte Akershus Energi og fortalte at selskapet vil sponse Arbeidslaget med 100.000 kroner i både 2009 og 2010.

– Nå er vi glade, for dette har vi prøvd å få til en stund; å få lokale og litt større sponsorer på banen. Det er fantastisk å se at bedrifter og enkeltpersoner også i nedgangstider klarer å trå til, sier Bøhler.

Senere har det også kommet inn penger fra en 60-års feiring og fra brudepar som har ønsket seg en gave til Kirkens Bymisjons arbeid. Bøhler sier at den lokale mobiliseringen viser at folk bryr seg.

– Viljen til å strekke seg langt for at økonomiske nedgangstider ikke skal ramme dem som allerede har det verst, er så absolutt er til stede, sier han.

Oppfordrer til nasjonal dugnad

Kirkens Bymisjon på Lillestrøm har også merket at stadig flere ringer og tilbyr småjobber de gjerne vil ha Arbeidslaget til å utføre. I det siste har det blant annet vært mye snømåking.

– Ja, vi tar fremdeles i mot både økonomisk støtte og arbeidsoppgaver. Vi opplever det som en tydelig vinn-vinn situasjon for et lokalsamfunn når eldre får hjelp til snømåking og byens sentrum blir ryddet av folk som aktivt bruker disse konkrete jobboppdragene til å bryte med vonde sirkler i livet, avslutter Bøhler.

Gå inn på www.bymisjon.no og sjekk ut Kirkens Bymisjons arbeidsmarkedstiltak i de ulike byene.

tekst: Ragnhild Hærem Østmo foto: Atle Briseid

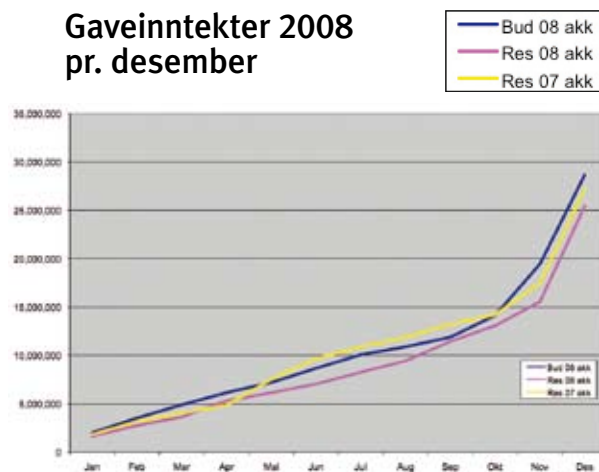
Året det var så bratt ...

2008 var året Finanskrisen slo til. Aksjekurser raste, investeringsobjekter mistet sin verdi og mange mistet jobben. Her i Norge har vi så langt ikke blitt berørt like ille som land lengre vest, men også her har mange strammet livremmen i påvente av dårligere tider.

De som sliter med traumer og rus, psykiske og sosiale problemer, sykdom eller flerkulturelle utfordringer er ikke nødvendigvis de som først merker finanskrisen på kroppen. Men organisasjonene som prøver å hjelpe dem, merker at budsjettene strammes inn som følge av den økonomiske krisen. Veldig mange gir fremdeles verdifulle bidrag, store og små, fra det de har å rutte med, og vi er takknemlig for hver krone. Likevel ser vi at vi fikk inn mindre gaver i 2008 enn året før.

Gaveinntekter 2008 pr. desember

Utfordringen i år

Utfordring vår i 2009 er hvordan vi skal klare å opprettholde det samme tilbudet til dem som sliter når vi ikke har like mye å rutte med ved inngangen av året, som vi hadde i fjor?

Vi håper derfor dugnadsånden og givergleden hos alle våre støttespillere vil være stor i 2009. Vi arbeider også aktivt for å engasjere flere personer til å støtte arbeidet vårt for de som har det vanskeligst i Oslo.

Takk for støtten

Vi vil i inngangen til det nye året likevel gjerne takke alle som gir av hjertet til gode formål! Vi kunne ikke drevet vårt arbeid uten dere. I tillegg har vi engasjerte medarbeidere og frivillige støttepersoner som har en sterk tro på det arbeidet vi gjør og som gleder seg over resultatene de ser. Det viktigste er å se alle menneskene som får hjelp til å komme seg videre i livet og ut av en vanskelig livssituasjon. Sammen skal vi klare utfordringene i 2009! Takk for støtten og ha et riktig godt nytt år!

Hans Jacob Torkildsen, markedssjef

SVARSKJEMA «BYMISJON»

Jeg ønsker å bli **FAST GIVER** med kr:

Hver(t): måned kvartal halvår år

Jeg vil betale med: AvtaleGiro PostGiro

Navn:

Adresse:

Postnr.: Poststed:

Kontonummer (må fylles ut ved AvtaleGiro):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Dato: Signatur (må fylles ut):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Beløpsgrense kr:

(angir rammen for hvor mye du senere kan øke ditt gavebeløp uten å fylle ut ny fullmakt med signatur).

Ikke send meg varsel i forkant av trekket

Jeg vil registrere min e-postadresse for å motta takkebrev på e-post:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Jeg ønsker informasjon om:

Kirkens Bymisjon

Fast givertjeneste

Annet:

Jeg vil reservere meg mot å motta takkebrev

Jeg ønsker ikke lenger bladet tilsendt.

Gaver til Kirkens Bymisjon gir rett til skattefradrag. Ring inn fødselsnr. på 02005 eller les mer på www.bymisjon.no

KID-nummer: (Fylles ut av Kirkens Bymisjon)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Mottakers kontonummer: 7011 05 18593

Porto er betalt

Kirkens Bymisjon

Svarsending 1012
0090 Oslo

Historien om en reise

Gjennom Kreativt Verksted møtes kvinner fra hele verden – også fra land som er i konflikt.

Da kvinner fra Russland, Tsjetsjenia og Afghanistan dro sammen på tur til Kautokeino i regi av Kirkens Bymisjon Tromsø, skjedde et magisk øyeblikk.

Det er tirsdag morgen og Svanhild Posti sin tur til å lede morgensamlingen i det lille, flaskegrønne kapellet i Bymisjonshuset i Tromsø. Alle vinduskarmene er malt i gull. På veggene henger russisk-ortodokse ikoner, og en høy russisk messinglysestake står på gulvet og skinner. Det er sol ute og helt lyst i rommet.

– Den som har vært på reise, har noe å fortelle, sier hun.

Svanhild Posti leder Kreativt Verksted, en møteplass for kvinner fra innvandrer-miljøet i Tromsø. Nylig var deltakerne vært på reise til Kautokeino, og underveis skjedde hendelser som Svanhild gjerne vil fortelle om. I forkant av turen hadde deltakerne sett "Drageløperen" og "Kautokeino-opprøret", som en forlengelse av et prosjekt knyttet til Tromsø Internasjonale FilmFestival. En av damene fra Tsjetsjenia kommenterte tørt:

– Det med halshugging kjente jeg til, men at norske myndigheter hadde gjort dette, var ukjent for meg.

Blir kjent med hverandre og byen

Kreativt Verksted jobber med å styrke flyktninge- og innvandrerkvinner i Tromsø slik at de blir kjent med hverandre, byen og ting som skjer i landsdelen. Målet er at kvinnene skal danne nettverk med hverandre og folk i byen, slik at de trives i Tromsø og opplever trygghet. Turen til Kautokeino fikk akkurat det utfallet man kunne ønske seg: Med i følge var nemlig kvinner fra både Russland, Tsjetsjenia og Afghanistan – land som

FAKTA

Kreativt Verksted drives av Kirkens Bymisjon Tromsø og er en multikulturell møteplass for kvinner fra innvandrer-miljøet i ishavsbyen. Verkstedet har gjester fra over 20 ulike nasjonaliteter. Kvinnene representerer et mangfold av språk, etnisk opphav, kulturer og religioner. Arbeidsspråket på møteplassen er norsk, og tiltaket ledes av Svanhild Posti som har fem faste frivillige med seg. Kreativt Verksted er en frukt av TV-aksjonsmidlene fra 2004.

Dette er noe av det som skjer på Kreativt verksted våren 2009:

- Tur- og kulturprogram med studietur - kanskje til Lofoten eller Vesterålen?
- Smykkelaging
- Strikking
- Akvarellmaling og videre arbeid med "verdensteppet".
- Kanskje kurs i magedans.
- "Dette vil jeg fortelle deg om" – fast fortellingsstund.

i flere år har vært i konflikt. Svanhild forteller om utsikt fra bussvinduet over vidder og fjorder, syn av snødekte fjellmassiver akkompagnert av vekselvis arabisk populærmusikk og russiske disco-rytmer over stereo-anlegget. Hun beskriver diskusjoner i midtgangen om hva som er "nøytral musikk".

Magiske øyeblikk

Og hun forteller om det magiske som skjedde da følget besøkte det afghanske rommet i Juels Sølvsmie i Kautokeino.

– Fem av kvinnene var fra Afghanistan, sier Svanhild.

– Innehaveren av sølvsmia serverte oss te fra et brett. Porselenet vi brukte var fra Afghanistan. Vi satt på vedde tepper, og fargesprakende kelimer hang på veggene. Plutselig kom to av de afghanske kvinnene inn i rommet i folkedraktene sine. De hadde skiftet. Ingen visste at de hadde disse plaggene med seg i koffertene sine. Da de russiske kvinnene spurte om de fikk prøve draktene – og fikk lov til det – fikk jeg klump i halsen, sier hun.

Til slutt skildrer Svanhild gamle "fru S." som la seg oppå et av de afghanske teppene, lukket øynene og sa:

— Dette er så nært jeg kan komme hjem.

Morgenstunden i kapellet er over og alle går til arbeidet, litt vemodig gladere. Alle kjenner seg klokere og litt stoltere.

tekst: Ann Karina Sogge, Kirkens Bymisjon Tromsø

foto: Kirkens Bymisjon Tromsø

Bymisjon kryssord

BLIR HOLDT I "SPIKER-SUPPA"				ELV TIL-BAKE	BY OG ELV GUD-INNE	NY BISKOP FØRSTE GANG	INSTITUSJON I ØST-FOLD	TETTER APNINGER	STILLING SITUASJON	BEITE GUDS-HØSET	AMME	
JOBBS				VEKST IKKE LEKKER		SYMBOL GIGA		FANSTITTANN FISKE-STYKKER		ROMERTALL 500		PREPOSISJON
SPISE				UTLØDNINGENE		HOT REONATISME VERDENSDDEL		NOAS SKIP HIMMELROM		SHILE		GREIT
ESKE				BOKSER TOSIDENE RETTVINKLENE		TILBAKE		KJ. TEGN KALUM		SAMLIVSFORM		STIRRE VILT
KIRKENE TØNNE-TAPP				MANED		FUGL		HØFLIGHETSFORM		EN TYPE SELSKAPSFORM		ARTIKKEL
ANTATT VERDI				"BOLIG"		PENGENGSENDING		DOMPROST SKAL		POLITIKK INN FØRT AV LENIN		
GETKILLING				"DET ER"		GROV UTFØRELSE						
😊												

Kryssordforfatter: Rolf Bangseid.

Klipp ut og send kryssordløsningen til Kirkens Bymisjon, Tollbugt. 3, 0152 Oslo, innen 25. mars.

Navn.....

Adresse:.....

Løsning nr. 5 - 2008										O		N	K	L	
										S	O	N	I	N	O
		E	S	E				R					G	A	S
B	A	R	N	E	O	M	B	U	D		B		S	U	T
	S	A	G		F	A	R	E		K	R	O	A	T	E
	K	R	E	D	I	T	O	R	E	N	E		N	O	R
L	E	L	E		E	G	E	N		S	R				
	O	L	S	E	N	B	A	N	D	E	N	T		S	
	N	A	B	O	B			E		K	A	L	T		
E	S		O	S	E	A	N	A	R	I	U	M		A	I
	D	U	R		R	I	E	R		K	L	O	K	K	E
F	A	N	G		G	N		A	N	O	D	E		E	N
	G	O	L		P	A	R	K	E	N		R	U	N	E

VINNERNE AV KRYSSORDET FÅR EN GLASSENGEL LAGET AV ARBEIDSTAKERNE PÅ LØNN SOM FORTJENT.

Glassengelen er laget av knust glass for å vise at det som tilsynelatende er knust og ødelagt, kan bli til noe vakkert. Samtidig representerer glassengelen også nærheten mellom det sønderknuste og det hellige. Det er kvinner i rusmiljøet i Oslo sentrum som lager og selger englene. Salget av en engel lønner en arbeider i en time. Englene er omtrent fem centimeter høye og kommer pent innpakket i små esker. I esken ligger også et kort signert arbeideren som har laget den.

VI GRATULERER VINNERNE AV OPPGAVEN I FORRIGE NUMMER.

Bjørge Gundersen
1472 Fjellhamar

Lillian E. Jensen
2040 Kløfta

Aase Håmplant
20281 Oslo

– Å male er mitt liv

Kirkens Bymisjons hovedkontor har pyntet opp sine lokaler med bilder av Jenneffer Knudsen, som med jevne mellomrom er innom håndarbeidskursene på Bymisjonscenteret i Tøyenkirken.

Jenneffer Knudsen kan ikke tenke seg en uke uten å svinge malerpenselen. Men utstyr som lerret og rammer, er dyrt. Derfor har hun funnet noen kreative løsninger.

– Når jeg går forbi containere med gamle ting og møbler, klatrer jeg oppi og leter etter plater jeg kan male på. Folk som ser meg, må jo tenke: "hun er ikke riktig klok", der jeg klatrer rundt som en apekatt, sier hun og ler.

Solgte bilder på stranda

Jenneffer vokste opp i Rio de Janeiro med en svensk pappa og brasiliansk mor, og startet sin kunstnerkarriere med å selge bilder på de verdenskjente strendene Copacabana, Ipanema og Leblon. De siste 15 årene har hun bodd i Norge. En stund var hun gift med en norsk mann, men i dag bor hun alene i en leilighet på østkanten i Oslo. Alle veggene i stuen er dekket av malerier som hun selv har malt. Rammene har hun kjøpt på Fretex eller i bruktbutikker.

– Jeg kan ikke tenke meg en uke uten å male. Alt jeg ser, kan jeg forestille meg som motiver i et maleri. Jeg kan sitte oppe til tre—fire om natta og male. Det er mitt liv, sier hun.

Av og til stikker hun innom håndverkskursene på Bymisjonscenteret i Tøyenkirken, som ligger en kort spasertur unna leiligheten hennes. Hun er nemlig blitt god venn med kursholder Sissel Strand.

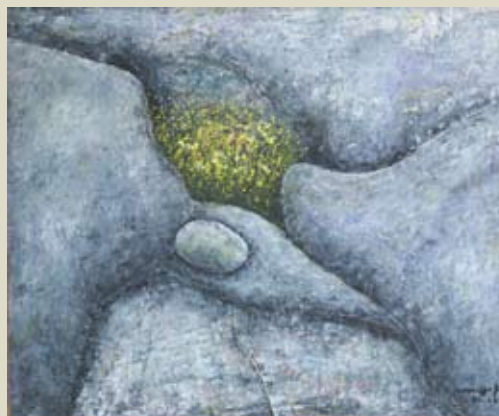
– Jeg drar dit når jeg trenger litt sosialt samvær. Det var først da jeg ble kjent med Sissel at jeg ble klar over at jeg kunne stikke bort der og ta en kopp kaffe, sier hun.

Bymisjonen kjøpte bilder

Kirkens Bymisjon har nå kjøpt ni av Jenneffers malerier for å pynte opp kontorveggene på hovedkontoret i Tollbugata. Det satt hun stor pris på.

– Jeg ble så glad! Noe sånt har ikke hendt meg på mange år. Det er kjente kunstnere som selger bildene sine – jeg er jo bare Jenneffer.

tekst og foto: Atle Briseid

Vår side

På vår side trykker vi ord og uttrykk fra deltakerne i Kirkens Bymisjons mange tiltak og virksomheter. Denne gangen viser vi frem noen av bildene til svensk-brasilianske Jenneffer Knudsen, som med jevne mellomrom besøker kafeen og håndarbeidskursene på Bymisjonscenteret i Tøyenkirken.